

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388811600/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Jeg fik meget at bestille; min Fraværelse havde opdyngt Forretningerne: dette var om Formiddagen og først mod Aften blev jeg fri. Jeg vilde atter over til Majorens; men besluttede dog først at tale med Doctoren i dennes eget Huus, for at høre hans virkelige og rene Mening om vor Vens Sygdom.

Hans Kone var ude paa Landet med den næstældste voxne Datter; de to yngste vare budne i Byen. Pigen sagde mig, at Doctoren var paa sit Arbejdsværelse. Jeg gik derop.

Han stod med Ansigtet mod Døren og Ryggen mod hans Schatol; i sin venstre Haand krammede han nogle Papirer, og den højre klemte han krampagtigt mod Brystet; hans Ansigt var den kolde, stumme Forvivlelse, hvor Indgangen er tillukt baade for Haab og Frygt. Mit Hjerte isnede; jeg saae strax, at Alt maatte være opdaget, og Mistanken modnet til Vished. Han saae flygtigt paa mig, som om han ikke kjendte mig.

Hvorledes skal Trøst kunne finde Indgang i et Hjerte, som Ulykkens Vinterstorm har omgivet med sin Isskorpe? Jeg opløftede bedende mine Hænder til den Herre, hvis Barmhertighed begynder der, hvor Haabet ender.

Jeg kjender intet vanskeligere, intet mistigere Hværv, end det at trøste dem, som meest have Trøst behov; det vil sige: dem, der ikke kunne trøste sig selv. At sige til Een, hvis hele jordiske Lyksalighed paa eengang er tilintetgjort: »Vær en Mand! Kæmp! *tu contra audentius ito!*» er det Samme som at raabe til den, der er falden og har brækket Benet: »Kom hid til mig, saa vil jeg rejse Dig!» eller til den, der uden at kunne svømme, er styrtet ned i en rivende Strøm: »Brug dine Kræfter! Du kan nok bjerge Dig, naar Du blot vil.»

Nogle trøste med det Haab, den Ulykkelige har mistet; Andre med Tiden, hvis Paaagtighed han ikke er istand til at udholde; og atter Andre bære sig ad som Jobs Venner – der langt hellere maatte blevet ved med deres tause Medlidenhed og sympatheticke Graad – idet de ynte om Guds Tugtelsler, om begangne vitterlige og lønlige Synder: istedet for at gyde Balsom i Saaret, dryppe de Gift deri. Sandelig! den Lidende kan svare dem i sit sønderrevne Hjertes Bitterhed: »Jeg har hørt mange Ting, som disse: I ere Allesammen mejsommelige Trøstere! Er der ingen Ende paa de Ord, som ere kun et Vær? eller hvad hærdet Eder til at tale saaledes? Jeg, jeg kunde ogsaa tale som I;